

בניר

גליון 5 / 460 בספטמבר, כ"ב באלול תשס"ז

דור השינוי

בגיליון זה:

ניר אליהו 2006

ניר אליהו 1960

דבר העורך	2
משולחן המזכיר	4
ספרים רבותי... ספרים	8
שינוי	10
חשיפה בלעדית - "היחידה"	14
האלופה	17
חידוניר	24
הפינה של חוה	25

תמונת השער לקוחה מתוך
פרוייקט בר מצווה שנת 2006
צילום: אביב קציר

דבר העורך

מה המצב?

היום הגדול הגיע - ביום שישי הקרוב (בהנחה שלא יהיו שינויים אחרי האסיפה היום בערב) ילכו חברי הקיבוץ להצבעה הגורלית על השינוי.

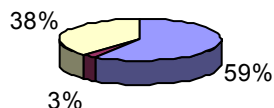
התלבטנו רבות מה לעשות לקראת העלון הזה. הרעיון המקורי היה להוציא חוברת (בלי צבע...) שתכלול את כל קשת הדעות הקיימות בציבור בנוגע לשינוי. לשם כך פנינו גם באופן אישי וגם בפומבי בבקשה מהחברים לכתוב על השינוי. לא משנה אם הם בעד או אם הם מתנגדים - העיקר שיכתבו. ההיענות, איך נאמר, לא היתה מרשימה... מספר חברים אכן טרחו ושלחו לנו מפרי עטם, אבל אנחנו חייבים לציין שציפנו להרבה יותר, בטח כשעל הפרק עומד נושא כל כך מהותי ודרמטי. נשאלת השאלה מדוע ההיענות לא היתה כפי שציפנו? קשה להאמין שלאנשים לא איכפת מאירוע שישפיע בצורה ישירה על אורחות חייהם. האם מדובר באדישות או סתם בעייפות החומר? ימים יגידו...

אחד הנושאים שהתחבטנו בו היה האם נכון, בתור עורכי העלון, להביע את דעתנו האישית בנוגע להצבעה. התייעצנו ושמענו דעות לכאן ולכאן ולבסוף החלטנו לעשות משהו אחר - לשאול את "בני עמנו" - בני משק צעירים ובני זוגם שאינם חברים בקיבוץ (משוחררים ומעלה) לדעתם על ידי הצגת שתי שאלות.

בקיבוץ יש כ-50 חבר'ה שעונים על הקריטריון הזה, ואנחנו הצלחנו לקבל תשובות מ-37 מתוכם. לא מאה אחוז, אבל בהחלט מדגם מייצג. מיותר לציין שמדובר רק בסקר פשוט ולא בטוח שאפשר להסיק מתוכו השגות סטטיסטיות הרות גורל על עתיד הקיבוץ, אבל מגמה מסויימת בהחלט מוצגת כאן, כפי שניתן לראות בתוצאות:

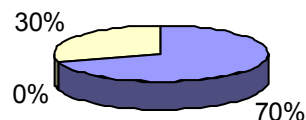
במידה והשינוי יעבור, כיצד ישפיע הדבר על החלטתך בדבר האם להתקבל לחברות בקיבוץ?

- ישפיע לחיוב - 22
- ישפיע לשלילה - 1
- לא ישפיע - 14

במידה והיתה לך זכות הצבעה, כיצד היית מצביע בנוגע לשינוי?

- בעד - 26
- נגד - 0
- לא יודע - 11

אז שיהיה לכולם בהצלחה, ותתחילו לכתוב לעלון כי אנחנו קצת מתעייפים..

בהזדמנות זאת נודה ללירז על העיצוב החדש של העלון ושוב פעם תודה לכל מי שמשקיע מזמנו ותורם לתוכן של העלון.

נר זכרון

לזכרם של החברים שאינם עימנו:

ריקה שלמון 16 שנים למותה

שם, בעפר ותכלת
חלקת שלום ישנה
נומי פרח, נומי
נומי ילדה קטנה.

את חיוכך, תינוקת,
קברו באדמה
איך צומח שקט
מתוך המהומה...

פרח
מילים: צרויה להב
לחן: יהודה פוליקר

משולחן המזכיר

לציבור החברים שלום רב!

לכבוד העלון המיוחד היוצא לקראת ההצבעה על השינוי הייתי רוצה לשתף בעיקר את המתלבטים שבינינו למה לדעתי לא כדאי לחכות להצבעה שנייה:

מהשיחות והמפגשים עם החברים לקראת ההצבעה המתקרבת, עולה תמונה כי רוב הציבור תומך בשינוי, אבל...

על מנת להעביר את הצעת הצוות יש לגייס רוב של לפחות שני שלישים מכלל המצביעים שלא יפחתו ממחצית מכלל החברים בקיבוץ.

למי שמסתבך בחישוב מדובר במינימום של 84 תומכים בקלפי בעד הצעת צוות השינוי, ובמידה וכל החברים ישתתפו בהצבעה ולא יימנעו או ייפסלו – או אז 112 קולות בעד יבטיחו את אישור ההצעה. במידה ושיעור ההצבעה יהיה דומה לקלפיות האחרונות שנערכו השנה יספיקו כמאה תומכים.

למרות המיפויים וההצלבות שחברי הצוות והמתנדבים שהצטרפו לעזור לנו בישורת האחרונה מבצעים - המגלים מיום ליום תומכים נוספים, עדיין יש בציבור תחושה מסוימת של אדישות ואמירה כאילו "ממילא זה לא יעבור בפעם הראשונה"...

בטון הדברים ניכרת הנחה כי במוקדם או במאוחר השינוי יעבור, ואולי בדרך יהיה אפשר לשפר במשהו את התנאים...

ובכן, לעניות דעתי מי שמחכה לשיפור תנאים נוסף טועה ומטעה, ולכן אני פונה לכל מי שמאמין כי השינוי הוא לטובה, או כי אין דרך אחרת, לבוא ביום הבחור ולא לחכות לפעם הבאה: ראשית המודל המוצע נבדק והשתנה פעמים רבות ע"פ הקולות וההסתייגויות שעלו מן הציבור עד כי הצוות הגיע למסקנה, בהסכמה עם כל המנהלים והיועצים הכלכליים שעבדו איתנו לאורך התהליך כי מוצה שלב מתיחת החבל, וכי הייתכנות הכלכלית שהוצגה לציבור היא המתוחה ביותר שעדיין מבטיחה כי המודל לא יגרום לקיבוץ לקריסה כלכלית. מתחנו את כל מקורותינו אל מול השימושים שהתגבשו בצוותים – ויהיה זה בלתי אחראי להגדיל את הוצאות הקהילה מעבר לכך.

יש להבין כי בקיבוץ שאינו מסובסד ע"י רווחים קבועים ממפעל משגשג ומתקיים בעיקר מהכנסות חבריו מעבודה, בטל"א ומעט שכ"ד מנכסים - כל הטבה למגזר אחד תבוא על חשבון מגזר אחר: הפחתת מיסי האיזון יכולה לבוא רק מהקטנת סיבסוד שירותים שביקשנו לשמר כחינוך, בריאות סיעוד וכו'...

משולחן המזכיר

העלאת פנסייה תקציבית ללא הגדלת מקורות ההכנסה משמעותה עלות שצריכה להיות ממומנת ממיסוי בצורה זו או אחרת. לכן ניסה הצוות להגיע ככל האפשר לקו האמצע בין המגזרים השונים על מנת להימנע ממצב של מאבקים בין מגזריים ובין דוריים. אם נחכה להצבעה שנייה הדבר עלול לחשוף אותנו למאבקים מכוערים מעין אלו שקרו בקיבוצים רבים ואנו השכלנו עד היום להימנע מהם. בואו נמשיך כך ונחבק בקונצנזוס רחב את הצעת הצוות כבר בהצבעה הראשונה. חברי הצוות באים מכל שכבות הציבור ולא היטיבו או הרעו עם אף מגזר אלא השתדלו ללכת בדרך האמצע.

חבר מוערך אך מתנגד אמר לי כי יהיה יותר קל להעביר את השינוי אם "נפגע יותר חזק בפחות אנשים" – מן שיקול אלקטורלי הגיוני שכזה. במי לפגוע אם כן? בוותיקים שהקימו מעפר את גן העדן שלנו? בשכבת הביניים שמהווה כיום את עמוד השידרה הכלכלי של הקיבוץ? או אולי במשפחות הצעירות עם הילדים בבית שמהוות את העתודה של היישוב? לדעתי הצעת הצוות לא באה לפגוע באיש – אלא לאפשר שיטה בה לרוב החברים סיכוי אמיתי לשפר את מצבם ולקיבוץ סיכוי טוב בהרבה לשפר את עתידו. ההבדל הוא בהעברת עוד אחריות לחבר תוך שמירה על ערבות הדדית. בספורט נהוג לומר כי אם לשתי הקבוצות טענות לשופט – סימן שהיה שיפוט מאוזן. גם כאן כל נציג מגזר המביע את מורת רוחו ממצבו לעומת האחר רק מחזק את הטענה שהמודל מאוזן.

למי שטרם השתכנע להצביע בעד כבר עתה אולי תעניינו הסיבה הכלכלית – לכל שונאי הבזבז, יש לזכור כי ב"זמן ניר אליהו" אנו חיים ולא יהיה מופרך לקבוע כי כישלון ההצבעה כעת יכול לדחות את סיום התהליך בחצי שנה לפחות. חצי שנה של עבודת הצוות שקולה בשקלים לעוד הרחבה למשפחה בקיבוץ, שתתווסף לכמאתיים אלף ₪ (!!!) שכבר הוצאנו בתהליך הנוכחי מכיסם של כל חבר וחברה, שישים ₪ לחודש בממוצע לחבר משק. לא חבל? האם אנו מספיק מבוססים כדי לבחון שינוי באורחות חיים במשך שנתיים רק בכדי להחליט שבינתיים לא צריך?

הבנים – מאז החל התהליך הנוכחי אנו מבקשים מבנינו להמתין לשינוי על מנת להתקבל לחברות. גם הם אינם מעוניינים להתקבל לקיבוץ במתכונתו הנוכחית ונוצר מצב כי ישנן לפחות שש משפחות צעירות, חלקן עם ילדים הממתינות בסבלנות ראויה לציון בדירות קטנות ויקרות (תמורת סכום דומה ניתן להשכיר באיזור בתים מרווחים בהרבה). האם גם אם נידחה את ההכרעה תעמוד להם הסבלנות? האם אנו מוכנים לשוב ולקחת את הסיכון כי מיטב בנינו יתיאשו מאיתנו ויעזבו לגור בסביבה הקרובה?

משולחן המזכיר

האם אין מספיק דוגמאות חיות של בניים שפשוט המשיכו בחייהם במקום אחר למורת רוחם של ההורים ושל כולנו כקיבוץ? כולנו מכירים את השמות, גם למתנגדים הנחרצים ביותר יש בניים שעזבו ויכלו לחיות פה ולבנות את ביתם לו היינו מקבלים את השינוי זה מכבר...

תקופת ההמתנה לשינוי מכניסה את הקיבוץ לאי שפיות זמנית ומעכבת קבלת החלטות חשובות הן ברמת השוטף והן ברמה האסטרטגית. קיבוץ ניר אליהו קופא על שמריו מזה זמן ועסוק בהתחבטויות פנימיות. בואו נצא מהקיפאון ותחושת חוסר הוודאות הזו ונעסוק בצמיחה ושיפור רמת החיים של כולנו. הצעת הצוות אינה מפרקת באחת את כל שהיה וניתן יהיה תמיד לבוא וללבן את הדברים. המזכירות הנוכחית הוכיחה כי היא קשובה מאד (יש שיאמרו מדי...) לרחשי החבר הבודד, ולכן האווירה שמנסים ליצור המתנגדים בציבור כאילו ישנה איזו תאוריית קונספירציה שצוות שינוי מוביל אותה ולאחריה – אף אחד לא יקשיב פשוט מופרכת.

הודענו כי נטפל פרטנית בפרצלציה לאחר השינוי – כך ששום דבר בנושא זה טרם נסגר, הכנסנו לחוברת את כל המנגנונים המשמשים בקיבוצים לפתרון מחלוקות ועיגנו הן במלל והן בהפיכתנו עם אישור ההצבעה ל"קיבוץ מתחדש" מבחינה תקנונית את הפנסיה התקציבית של הוותיקים. המתנגדים מתריסים כי זה לא מספיק – וזה אולי נכון, אך זה יותר ממה שאנו מספקים כיום והשינוי צפוי לתת לקיבוץ זריקת מרץ שתביא לצמיחה והתייעלות. או אז ניתן יהיה לעדכן ולהגדיל את הפנסיה התקציבית, שכן כולנו רוצים בפנסיה מטרחה גבוהה ככל הניתן. אולם הפנסיה התקציבית לא תגדל בדרך הנוכחית שמשמעותה קיפאון ואף דעיכה. לא ננקוט בגישה של אכול ושתה כי מחר נמות. צריך לחשוב כאילו כל חבר וחברה יחיו עד 120 ויותר, ולבנות על בסיס כלכלי איתן ויציב את השיפור בפנסיה.

רק ביחד, צעד אחר צעד נצליח לשדרג את קיבוצנו האהוב ולהביאו למימוש הפוטנציאל, אבל אם יכפה המיעוט דעתו על הרוב באמצעות "הרוב המיוחד הדרוש לשינוי תקנון" – לא הרוב ולא המיעוט יצאו נשכרים.

אז בואו נעשה יד אחת ונצביע בעד עתידנו – ויפה שעה אחת קודם!

נימרוד

נ.ב – לכל החברים המודאגים כי השינוי מרע את מצבם ביומו הראשון, או גבולי, זיכרו כי אין אנו מפרקים את מסגרות התמיכה באחת, מאפשרים "רשת בטחון" ומחוייבים לערבות הדדית.

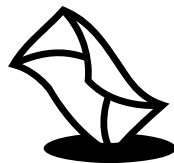
בחברת ניתן לראות שגם בשנת השינוי הראשונה תמשיך הקהילה להשקיע בלמודי חברים ומשאבי אנוש, השמה וניסיון לספק עזרה לכל חבר למיצוי הפוטנציאל האישי.

המודל הוא כזה ששיפור בפרנסה של חברים עם נקודת התחלה בעייתית מיטיב עם היתר מאחר והוא מפחית את הצורך לממן את רשתות הבטחון באמצעות מיסי האיזון – ולכן אינטרס משותף לזקן וגם לטף.

כמו כן קליטת חברים תביא להורדת מיסי הגולגולת ותכניס רוח חדשה ליישוב, ודם חדש למערכת. מזה שנים שאוכלוסיית ניר אליה אינה מתחדשת ע"י גרעיני עולים ונח"ל, מתנדבים או נקלטים. נותר רק טפטוף דק של בנים.

כשם שמקווה מים חיים יתעפש ויהפוך לביצה אם ייחסמו כל מקורותיו, כך גם יישוב טוב ככל שיהיה יילך ויתנוון אם לא יתחדש בו המשאב האנושי.

לכן קליטה וצמיחה הם הערבון האמיתי והיחידי לעתיד כולנו.

מכתבים למערכת

חוברת השינוי

כאשר חולקה חוברת "שינוי וצמיחה-2007" ובעמודה הפותח תמונה צבעונית, הופתעתי לראות, למרות שהערתי כבר בחוברת הקודמת שיצאה לעיון החברים, שהתמונה הנ"ל ישנה ואינה מאפיינת את ניר אליהו דהיום. בתמונה שצולמה אי שם בעבר הרחוק אנו רואים את קלקיליה, פרדס שנעקר, שטחי עיבוד בסמוך לגבול- מראות שאינם קיימים עוד- האם זהו המסר, האם לכך אנו שואפים?

בארכיון הקיבוץ ישנן 10,000 שקופיות וכפול מכך תמונות, האם לא ניתן היה למצוא תמונה אחת ! שתהיה ראויה יותר ותייצג את ניר אליהו של היום על הירוק שבו, מבני המגורים, חינוך, פינת חי, בריכה וכו'.
חבל מאוד...

עמיקם רגב

הבהרה

יכול להיות שהשתמע ממכתב הפרידה שכתבתי לתאילנדים בעלון האחרון כי אני מעביר ביקורת על תנאי העסקתם ו/או על היחס שהם מקבלים בקיבוץ. כוונתי היתה שונה בתכלית. היחס לתאילנדים בקיבוץ והטיפול בהם הוא יותר ממצוין.

עמרי

ספרים רבותי

החייד האטרוסקי – חוסה לואיס סמפדרו

זהו "סיפור חניכה" של אדם זקן, שהוא כביכול מין זורבה איטלקי. הוא נולד בכפר קטן בדרום איטליה, אבל בעקבות מחלת הסרטן שבה לקה הוא עובר לגור אצל בנו וכלתו במילאנו, שם הוא מתוודע לראשונה לנכדו בן השנה. כשהיה צעיר ופרטיזן קראו לו ברוננו, והוא היה "רב עוצמה כאחד האלים, וידו מצליפה בחגורה אבל גם מחלקת מתנות בשפע". עכשיו הוא צריך להתרגל למילאנו, ושום דבר בעיר לא נראה לו. לא האנשים הרכרוכיים, לא כלתו השתלטנית ולא בנו הכנוע. הוא מבכה את התרחקותו מהכפר, את העולם הישן, את האוכל נטול הטעם שבמילאנו, את היין שמלא בכימיקלים של העירוניים שלא יודעים מה הוא גבר ומה היא אישה. זהו סיפור על אהבה ("תבין: הנשים מוצאות חן בעיניכם, אבל לא מעניינות אתכם"), כמו גם על גבריות ("מי שלא קרבי, לא שווה כלום").

סלוטורה (זה שמו של האיכר הזקן) בא למילאנו כדי למות, זקן וחולה ומובס. אבל גם בזקנתו הוא הר געש, מסרב להרפות מהקודים של הגבריות הישנה, מהחספוס הכפרי, הדרומי, שבו לעולם החדש של בנו. ומתוך הניגוד הזה קורה לו דבר מה מפתיע: הוא מגלה מחדש את האהבה. האהבה באה בדמות ילד, נכדו, ואחר כך בתור אשה, הורטנטיה.

סלוטורה מזועזע מהאופן שבו ההורים המודרניים, בנו וכלתו, משאירים את הילד לבד בלילה בחדרו. הוא נשאר ער לשמור על הילד, מספר לו על ימיו כפרטיזן ועל לחימתו בגרמנים. כאז כך היום, הוא לא יפקיר את הילד בידי של האויב - כלתו ובנו.

בחודשי חייו האחרונים סלוטורה נבהל לגלות בעצמו צד אחר, צד חדש שמעולם לא ידע שקיים בו. את ילדיו לא גידל, שהרי זה היה תפקידה של אשתו, וגבר צריך להיות גבר, קשוח, על המשמר. עכשיו הוא מגלה בעצמו צדדים רכים ואף מייחל שיצמחו לו שדיים, על מנת שיהיה גם סבא וגם סבתא של הנכד שלו, וכך יוכל להפוך את הילד הרך לגבר כמו שהוא היה. אבל איזה גבר הוא

עכשיו?

בתהליך התקרבותו לנכדו, כמו גם באהבתו לאשה, סלוטורה עוסק כל העת בשחזור העבר, מלחמת העולם השנייה, יריבויות ישנות מהכפר בקלבריה, הנשים שאהב. לקראת סוף חייו הוא משתחרר: "הזיכרון מפסיק להיות געגוע ומתחיל להיות שחרור".

סבים וסבתות, בייחוד כל אלה שהמעמד הזה חדש להם – יאהבו את הספר.

(חלק ממה שנכתב כאן הוא ציטטה מביקורת שקראתי באינטרנט והיא מקובלת עלי)

הדסה ראובני

ספרים רבותי

”שום גמדים לא יבואו” - שרה שילה

מי לא חולם על גמדים שיפתיעו אותו ויעשו עבורו איזו עבודה קשה, שאין בכוחו לעשות או יגשימו עבורו משאלת לב?!

”שום גמדים לא יבואו” כותבת הסופרת שרה שילה בספרה בשם זה ומנפצת את החלום והאשליה. הסופרת ילידת 1958 חיה במעלות 15 שנה ועלילת הספר מתרחשת בעיירת פיתוח בצפון בה התושבים חיים בצל נפילת הקטיושות וחדירת מחבלים וכל אחד מהם מתמודד בדרך האופיינית לו עם הטראומה.

הספר מספר את סיפורה של משפ' דדון המציינת שנה למותו הפתאומי של אבי המשפחה שהיה ”מלך הפלאפל” בעיירה.

סיפורם של כל אחד מבני המשפחה מסופר מנקודת מבט של כל אחד מהם ובלשון המאפיינת אותם. סיפור חייהם הקשה חושף מעבר לחווייה האישית של כל אחד, את החברה הישראלית שדחקה לשוליים את תרבותם, ושורשיהם של גיבורי הספר.

בנוסף לעלילה המרתקת והמרגשת, הספר מתייחד בשפתו, שפה עברית בלתי תקינה, נמוכה לכאורה ומלאת שגיאות. הסופרת מאפשרת לדמויות לדבר בשפת היום יום המאפיינת כל אחת מהן, והשפה חושפת עולם רגשות עשיר המתבלט דווקא על רקע השפה העברית הבלתי תקינה. לדוגמא מספרת האם סימונה:

מתי שמסעוד לא היה רוצה לקחת יקר, הייתי מדברת על הלב שלו כמו בצק הייתי עושה את הלב של מסעוד: מתי שהיה קשה, הייתי שמה בפנים את הדמעות שלי והיה נהיה קל. הייתי לוקחת אותו לאט-לאט עם סבלנות.....”

הגיבורים מתמודדים עם אובדן האב ונוצרים בליבם ”סוד גדול”. הם הולכים ומתפתחים ומשתנים לאורך הסיפור ומייחלים בסופו של דבר לסוף טוב. על אף ש”שום גמדים לא יבואו”, כדאי מאוד לקרוא את הספר.

נירה רפפורט

קראתם ספר טוב לאחרונה? למה שלא תשתפו את כולם? נשמח לקבל את הסקירה שלכם לתא דואר מספר 99 או לכתובת banir@nirel.org.il

Winds of Change...

עדכונים, דעות ומחשבות על תהליך השינוי

רגע לפני ההצבעה....

קיבוץ ניר אליהו חווה תהליך ארוך מאוד של דיונים לקראת ההצבעה על שינוי באורחות החיים. אני מניחה שרבים מאתנו כבר גיבשו לעצמם דעה, בעוד אחרים מתלבטים.

אני לא מנסה עכשיו לשכנע, אבל מבקשת להציג את דעתי (שנשמעה כבר לא מעט) בבהירות.

יש לשינוי באורחות החיים כמה מטרות, ולחברים שונים סולם עדיפויות שונה, על פיו כנראה יטילו את הפתק לקלפי.

אני רוצה להדגיש רק שתי מטרות, שבעיני הן החשובות ביותר, ושלדעתי **לא ניתן להשיגן אם לא נבצע את השינוי האמור.**

צמיחה וקליטה. אנשים חדשים, בעיקר בני קיבוץ, בעלי יכולת השתכרות טובה ויכולת לתרום לקהילה, יצטרפו אלינו רק אם נשנה את אורחות חיינו. (אני מדברת על 30-40 משפחות ולא על משפחה בודדת שהקיבוץ השיתופי המוכר יכול לקסום לה). וזאת משני טעמים : א – האפשרות לבנות בית, ב – החופש הכלכלי.

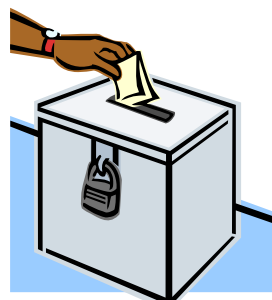
צבירה בקרנות פנסיה. בניר אליהו - 60-70 חברים בגיל העבודה ללא צבירה מספקת בקופות הפנסיה. חלק ניכר מהם יגיעו לגיל פרישה תוך עשר שנים. המשכורות שיכנסו בעוד עשר שנים לקופה (אם לא נקלוט חברים חדשים) לא יתנו מענה לצרכי אוכלוסיה כל כך גדולה שפרשה מעבודה. זו ממש סכנה קיומית לקיבוץ כולו.

לסיכום :

אני מבינה את השיקולים שכל פרט ומשפחה עושים לעצמם, זה טבעי ומקובל. אך מי מאתנו שרוצה בהמשך הקיום שלנו כקהילה החיה בקיבוץ צריך להצביע בעד השינוי.

בהצלחה,

נטע בארי

שינוי וצמיחה 2007 - זהו שם החוברת שקיבלנו בתא הדואר השבוע – ערוכה על ידי צוות שינוי. איזה חידוש בחיינו! גילינו שבשביל לשנות צריך ועדה. קצת מגוחך, לא? איזו ועדה מחליטה שהיום משתנה ללילה או איזו ועדה מחליטה שזחל הופך לפרפר? הרי כל חיינו מרגע לידתנו עד היום מותנה שינוי מתמיד מלידתנו ועד לזקנתנו. ולזה לא צריך החלטות – השינוי הוא צורך ועובדה קיומית ואנו חיים בו כל חיינו.

גם בחיינו הקיבוציים אנו חיים את השינוי. הקיבוץ של היום אינו דומה לקיבוץ של פעם. זהו תהליך טבעי שכולנו מקבלים ומסתגלים אליו. אבל הפעם הדבר שונה – ההצעה שקיבלנו הופכת אותנו מאדם החופשי מנכסים אישיים לאדם בעל נכס ובעל בית – יהיו לו מניות על הרכוש הכללי – השאלה איך יתחלקו הנכסים הכלליים?

בברית המועצות לשעבר, כאשר נעשתה הפרסטרויקה, מנהל הקולחוז לקח את הקופה הכללית ואת הרכוש ולקולחוזניק נשארה האפשרות להשכיר את עצמו "לראיס" החדש. האם גם אצלנו תהיה תופעה דומה? הרי בעקבות ההפרטה של משק וקהילה ויצירת תאגידים פתאום ישנה חלוקה שונה בין כל החברים – שני מעמדות: המנהלים והחברים הפשוטים. המנהלים נהנים ממכוניות להם ולמשפחתם ומהטבות שונות אחרות, בין אם התאגיד מצליח ומרוויח ובין אם לא! התאגיד יחליט על בונוסים והפירוורים, אם יישארו, יגיעו לחבר הפשוט. וזה רק חלק מהשינוי.

בסופו של דבר תיווצר חברה מעמדית של עניים ועשירים, של שולטים ונשלטים, כי בתאגידים החשבון הכלכלי תמיד יעדיף עובד שכיר על פני חבר קיבוץ, שמתבקש להוכיח כישורים ותנאים הרבה מעל ומעבר לעובד שכיר.

אומנם החוברת מגנה על החבר הוותיק שיוכל ליהנות מפירות עבודתו ע"י אבטחת קיום ורמת חיים (כך נאמר) כפי שהיא היום, אך היום רמת החיים של חבר המתקיים מתקציבו היא רמה עלובה. הדבר אינו בולט בשטח כי רוב החברים חיים מנכסים אחרים.

השינוי שמוצע לא מבטיח שבעוד זמן יחליטו על הרעת התקציבים של החברים שיצאו ממעגל העבודה. בחברה קפיטליסטית אין רחמים ואין התחשבות. ומה יקרה אצלנו? האם בעלי הכח, העמדה וההשפעה ימשיכו לתרום ולהתחשב באוכלוסיות החלשות? הרבה שאלות שהתשובות עליהן לא ברורות בעליל.

כחבר שתרים כל חייו הן בעבודה פיזית קשה והן בלקיחת אחריות ובנשיאה בעול תפקידים (והרשימה ארוכה) אני היום בן אדם ממורמר וחרד לעתיד, כי מה לעשות – לא זכינו, לא אני ולא אישתי, למשפחות בעלות נכסים. נכסינו היחידים היו עבודתנו וכשרונותינו והיום זה לא מספיק כדי להתקיים בכבוד בקיבוץ.

אני לא נגד שינוי, השינוי הוא צורך ועובדה קיימת במהלך כל חיינו, אך אני מתנגד לדרך המוצעת שלא מציעה לי שום שיפור משמעותי במצבי וחותרמת את האפשרות לעשות שינויים לטובתי בעתיד.

בכבוד רב,

אברהם קאליפה.

חברים

המצב הנוכחי נראה נוח למדי, חברים מצאו את הדרך להתמודד עם מצבם האישי נוכח המודל הקיים, נעשו שינויים שונים משך הזמן, בוצעו הסדרים פרטניים שונים וכו'.

אולם הישארות במודל הקיים מייצרת תקיעות, אינה מאפשרת "לחלץ קדימה", אינה מושכת אנשים בעלי יכולות גבוהות לשקול הצטרפות, מעודדת אנשים לפתור את מימוש הצרכים שלהם בדרכים אשר אינן תמיד טובות הציבור.

כמו כן, במודל הנוכחי לא מוגדרים בצורה ברורה מכלול המחויבות של הקיבוץ לחבריו והביטחונות למימושם.

ניסיתי בטבלה להלן להציע השוואה בין המצב הנוכחי למצב המוצע במכלול נושאים, או במילים אחרות:

למה לנו שינוי ? ...

נושא	מצב נוכחי	עתיד
התפרנסות	סכום קבוע, תחושה של "די בטוח" - אם כי מותנה ביכולת של הקיבוץ הדועך דמוגרפית (עומס סוציאלי גדל) להמשיך ולספק	רשת ביטחון הוגנת ומאפשרת קיום, מותנית בעמידה של החבר במחויבות להתפרנסות
	תקיעות אישית, סכום קבוע, לא מאפשר שיפור משמעותי (מודל של 7% ו"קומבינות"), סטגנציה	יכולת שיפור מתמיד, השיפור בהתפרנסות "עובר לכיס", ובעתיד המיסים ירדו והשיפור יגדל, תהליך צמיחה
	עלויות שירות וניהול משותפות יקרות מאוד על חשבון רמת החיים של החברים	יצירת תהליך של התייעלות במערך ההוצאות המשותפות כך שיוזיל לכל משפחה את המיסוי וישפר את היתרה הכספית לרמת חיים
פערים בין עובדי חוץ לחברים העובדים בקיבוץ	עובדי חוץ עם הסדרים אישיים, אשל, רכב, נסיעות, פנסיה לעומת חברים שעובדים בבית ללא כל או חלק מהנ"ל. "פצצת זמן" חברתית	השוואת תנאים לחברים העובדים בתוך הקיבוץ, יצירת מצב שיכול להמשיך זמן רב, צמצום הסיכוי ל"פיצוץ"
פנסיה לחברים העובדים בקיבוץ	אין הפרשה מסודרת. הכנסות החברים מועברות לקופת הקהילה ללא הפרשה מתאימה לפנסיה, לחץ פנימי לצאת החוצה,	הפרשה מסודרת לפנסיה לכלל החברים. תחילת הליך של סגירת גרעון אקטוארי
פנסיה לוותיקים	גרעון אקטוארי עצום, הסתמכות על המשכיות הקיבוץ וחוסנו הכלכלי והחברתי, העדר התחייבויות ברורות כלפי החברים ביחס לפנסיה, סיכון לכל החברים	קביעת הליך ברור לטיפול בחוב הפנסיוני, הגדרה ברורה של מחויבות לפנסיונרים, הגדרה ברורה לקדימות העניין הפנסיוני על פני כל שימוש אחר בכספי הקיבוץ ורכושו

עתיד	מצב נוכחי	נושא
קידום הליכי שיוך בתים, קביעת הסדר ברור להורשה, ניסיון לקבוע סדר ברור ביחס להעדפת החוב לחברים (גרעון אקטוארי) על פני חלוקת דוידנדים	תקיעות ביחס לשיוך בתים, העדר זכויות הורשה ברורות, שיוך יצרני של נכסים יצרניים עליהם מוטל מלוא חוב הקיבוץ כלפי גורמי חוץ, תוך התעלמות מחוב פנימי (גרעון אקטוארי,	רכוש
יצירת אפשרות לקבלה של אוכלוסיות חזקות מבני המקום ואחרים, ניצול המקום האטרקטיבי לקליטה איכותית ושיפור פני השוב וכלכלתו. ריבוי מתיישבים בשוב אף יוזיל את עלות הקיום האישית וישפר איכות חיים	תקיעות, רוב בני המקום ה"חזקים" כלכלית אינם מעוניינים להיקלט במסגרת הקיבוצית הנוכחית. תהליך דעיכה דמוגרפית והזדקנות היישוב	קליטה
בחירה בשינוי כאשר עדיין יש נכונות ציבורית לפשרות והסכמה ציבורית מאפשרת שיפור לפנסיונרים, הקצאת מקורות לגרעון אקטוארי, סבסוד חינוך, פשרות בנושאים רבים, הליך הדרגתי. שינוי שיהיה מתוך תחושת אסון או לחץ ייצרו שינוי הרבה פחות "סימפטי	היעדר שינוי אינו מבטיח הישארות המצב הנוכחי, יותר ויותר חברים אשר המצב הנוכחי לא נותן להם מענה יקדמו "פתרונות אישיים", הכאוס יגדל, הגדלת העומס הסוציאלי יצור איום ששנה רעה אחת או שתיים יבואו את הקיבוץ לקבלת החלטות תחת לחץ קשות בהרבה מההצעות כעת	כללי
הישארות במצב הנוכחי כתוצאה מהצבעת מחאה נגד לא תביא בזמן קצר יותר את השינוי המיוחל על ידם ובמחירים ציבוריים קשים מאוד	השינוי "לא מספיק" לאלה שרוצים שינוי ממש	

אהרן ארז

יחידה במינה

אפתח בסיפור- אתמול פגשתי בשבילי הקיבוץ את אחד מלוחמי היחידה. הוא סיפר לי על חלום שחלם בלילה שעבר. בחלומו, מוזעקת היחידה שוב לפעולה מסוכנת עד מאוד בעורף האויב. ייתכן ואלו זיכרונות מהמבצעים האחרונים שלנו, השבים ועולים בצורת חלומות, אמרתי לו. כן, הוא ענה, מאוד יכול להיות. איפה הייתה הפעולה, הקשיתי, בעומק הלבנון, בפאתי דמשק, במדבריות איראן? לא, הוא ענה, בקיבוץ אייל...

באישור דובר צה"ל החלטנו פה אחד להוציא לאור ולחשוף לציבור הרחב את אחת היחידות הסודיות בתולדות צה"ל, יחידה שנטלה חלק ברבות מהפעולות המורכבות והחשובות ביותר במהלך שנות קיומה של המדינה ואף מעבר להן. מדובר בכיתת הכוננות של הקיבוץ, המשתייכת לפיקוד העורף. עד לא מזמן ידענו כולנו, חברי היחידה, שתפקידנו בחירום הוא הגנה על הקיבוץ. לשם כך חולק לכל אחד מלוחמי היחידה פק"ל שהתאים לכושרו הגופני, המוגבל לרוב, למקצועו, הזמני לרוב, ולכישורי הלחימה הלא קיימים שלו, לרוב. החל מאחראי על הגחלים, דרך הסוחר של פק"ל הקפה, האחראי על הבשר, זה שמביא את השש בש, ועד אותו אחד בעל התפקיד החשוב עד מאוד-קניית ירקות וחיתוכם הדק דק לסלט מהודר, שיהיה מה לדחוף לפיתה.

תמונה קבוצתית של "היחידה" בפאתי כרבלה, עיראק

השנים האחרונות התאפיינו באימונים רבים, שהתקיימו לעיתים גם ללא קבלת צו גיוס ועל חשבון זמנם האזרחי של חברי היחידה המורעלים. כל אחד שהצטרף ליחידה במהלך השנים קיבל פק"ל חדש שנועד לשפר את תפקוד הצוות בחירום. עד שלא מזמן, קיבלנו כולנו מעטפות ירוקות בדואר, בהן נאמר שעלינו להגיע לתדרוך סודי אי שם במרכז הארץ. השמועות על מלחמה קרבה החלו לקרום עור וגידים. ביום השין עלינו כולנו על מדים (כפכפי קרוקס, גינס, גופיה) ונסענו בשני רכבים משוריינים וממוזגים למקום המפגש הסודי. החיילים שהתאספו היו י.ר. בורנשטיין, נ. לנצ'נר, גולן ב., ד. הורביץ, רועי ק., ע. רז, דותן ס. ו-א. אהרון. היה זה יום קיץ חם ולכן עם הגיענו למקום המפגש מיהר אחד הלוחמים לחברו, שעובד בקרבת מקום וארגן לכולם קרטיבי רמזור בצבע דהוי. אחר כך התוודענו לתפקידנו החדש-צפרנים. כל אחד מאיתנו צוות לצופר ביישוב כלשהו אותו יהיה עליו להפעיל בחירום. משבר קטן נוצר כשהתגלה יישוב אחד בו לא מותקנת מערכת צפירה, אך עד מהרה נמצא פתרון בדמות אחד מאנשי היחידה, שלא ננקוב בשמו, אך רק נציין שהוא איש גדול ממדים, ובעל קול חזק עד מאוד מאוד, שמו מסתיים ב-ני' סופית ואין המדובר בגולן או דותן.

אותו לוחם שובץ להיות צופר באותו יישוב. הוא תודרך לשאוג בקול עולה ויורד בעת התקפת טילים ובכך חסך מאות אלפי שקלים לצה"ל ולמדינה. במהלך התדריך עצמו, עת נוצרו עיכובים ואנשים התמהמהו לעלות לרכבים ניצל זאת אותו לוחם לתרגל את תפקידו החדש ושאג על כולם לעלות לאוטובוסים. ברדיו דווח יותר מאוחר שביישובים רבים באזור עלו אנשים לאוטובוסים שעברו במקרה, גם אם לא היו צריכים להגיע לשום מקום.

האם הפופולריות של היחידה נובעת מהעובדה שיום המילואים עליו דווח הוא היחיד אליו גויסו לוחמיה בחמש השנים האחרונות? ייתכן. האם כעת, לאחר שפציתי את פי הגדול נקבל כולנו אבטי"ש של שלושים יום באיזה חור בגדה? ייתכן. האם תהיה זו אשמתי? לא ולא. ועל כן נאמר טפו טפו טפו וחמסה חמסה חמסה.

לא כל מה שכתוב בכתבה הוא אמת. יש חלקים נכונים וחלקים שהומצאו במיוחד על מנת להטעות את האויב ועל מנת לשמור על חייו של כותב השורות (שגם מעדיף להישאר בעילום שם בשל כך). הכתבה במלואה הועברה לצנזור הצבאי הראשי ולבכיר מאוד לשעבר במערכת המודיעינית הצבאית בחיל האוויר על מנת שיאשרו את פרסומה. ערוץ שתיים וערוץ 10 מנהלים מגעים ומאבק עקוב מזיעה מאחורי הקלעים על מנת לצלם סרט תיעודי על היחידה. גם לא כל מה שכתוב בפיסקה זו הוא אמת וגם כאן הומצאו מספר פרטים על מנת ליצור יוקרה מוגזמת ועל מנת למלא את הדף.

ולחברי הקיבוץ נאמר-אנחנו שומרים עליכם בעת מלחמה. היו רגועים!!!!...

חברי היחידה במסע אלונקות בין הכלבו לבריכה

האלופה

(או- יש חיים אחרי ה"סאמר הופס")

שמות הדמויות שונו כדי למנוע אי נעימויות (וכדי שלא ירביצו לי). כל דמיון בין הכתוב למציאות מקרי בהחלט.

מי שחשב, שבתום אליפות הכדורסל המקומית ה"סאמר הופס" אין יותר ספורט מאורגן בניר אליהו- טעה. מי שלא שמע (הוא/היא כנראה בקומה [תרדמת- coma], או תאילנדי)- בימים אלו אנו בעיצומה של אליפות הכדורגל של המועצה האזורית דרום השרון! היה לי מאוד קשה להכניס כתבה על כדורגל לעיתון הכי נחשב בניר אליהו, לאור העובדה ששני העורכים הבכירים של העיתון מתעבים את המשחק הזה (ובצדק), שבו משחקים (בליגות המקצועיות) נפלים של הבימה ושל הקאמרי (שחקן הגנה חולף במרחק של מטר משחקן התקפה, והאחרון [לו אין יותר כוח לרוץ] עף על הרצפה תוך כדי 2 ברגים באוויר כאילו קיבל כאפה מינון, וזועק זעקות שבר כאילו כרתו לו כליה בלי הרדמה). אבל, כנראה בזכות קשרים במקומות הנכונים (אני הרי אח של המזכיר), קצת שוחד, מחסור בכתבות והזדמנות להתנגח בק. קריזה- הצלחתי להכניס את הסקירה של האירוע הכי חם במועצה ב- 15 השנים האחרונות (תנסו אתם לשחק שעתיים כדורגל ב- 35°C מעלות וב- 90% אחוזי לחות).

את הטורניר מארגן לא אחר מאשר ק. קריזה, מנהל מחלקת הספורט של המועצה. כן, כן, אותו אחד שלא הביא לנו כסף לסלים לכדורסל, או כסף לכדורי סל ... הבנאדם באותו תפקיד נראה לי כבר מאה שנה. בשלהי שנות השמונים המועצה ארגנה ליגת כדורגל לגילאי ביה"ס יסודי בין הישובים במועצה. בהדרכתו של מאמן הכדורגל האגדי א. זוהר זכינו באליפות. אבל ק. קריזה, שגר בשדי חמד, הביא לקבוצה משדי חמד את הגביע. אכן, יריבות ארוכה בשנים. נחזור להווה. ארגנו בקיבוץ קבוצה של מיטב בחורינו (אף שחקנית לא נרשמה), תיאמנו צבע לחולצות (אדום למשחקי בית ולבן למשחקי חוץ) והסתערנו על האליפות. הטורניר הנוכחי מתקיים במושב שדי-חמד (או באנגלית- nice boobs) בימי שישי. הארגון לא משהו וההיענות מצד יישובי המועצה בהתאם- רק 8 קבוצות הופיעו (מתוך 30 ישובים במועצה): ניר אליהו, ירחיב, אלישמע, שדי-חמד, שיכון דן (בכלל שכונה בפתח תקווה ולא מהמועצה), נירית ו- 2 קבוצות מכפר מע"ש. החברה מכפר מע"ש התלהבו מאוד- לא רק שהביאו שתי קבוצות (על כך כל הכבוד), אלא אף הדפיסו חולצות לקבוצות שלהם. אבל אחרי מחזור אחד שתי הקבוצות שלהם הובסו קשות אז הרבה שחקנים פרשו במרירות ובשבוע שלאחר מכן הופיע רק קבוצה אחת מאוחדת מכפר מע"ש. נמשיך עם התלונות. המגרשים בהם משחקים קטנים למדי ומקשים לפתח משחק. יש שופט לכל משחק אבל לרוב השופטים מסתכלים על המשחק במגרש הצמוד ולא ממש רואים עבירות וכו' במשחק אותו הם שופטים. בנוסף, הודיעו שאסור לעשות גליציים ע"מ לחסום או לקחת כדור מהיריב (שזה כמו לשחק כדורסל עם יד אחת קשורה מאחורי הגב).

במחזור הראשון שיחקנו מול אחת מהקבוצות של **כפר מע"ש**. תוך 5 דקות חטפנו 2 פנדלים בגלל שעשיתי 2 גליציים ברחבה שלנו על הכדור בכלל ולא התקרבתי לשחקן היריב (מה לעשות, זה הדבר היחידי שאני יודע לעשות בכדורגל). האמת, בפנדל השני, אחרי הגליצי שלי, גולן העיף את שחקן

היריב עם בעיטה. אבל הם החטיאו את 2 הפנדלים... באחד הם פגעו בקורה ואת השני הציל ארז השוער. הייתי רוצה להגיד שלא חטפנו שער בגלל שאני שיחקתי בהגנה, אבל האמת שלא חטפנו גולים בזכות ארז השוער המהולל, שהתאבד על כל כדור וקפץ על הרגליים של שחקני היריב. בנוסף לפנדלים שנפסקו לרעתנו, השופט הנחמד גם פסל לנו שער חוקי לחלוטין (למתעניינים, השופט לא נתן לנו יתרון אחרי עבירה שעשה שחקן יריב על עמיחי שהיה מול השוער וישר הבקיע). למרות כל זאת, לשחקני ההתקפה שלנו היה יום מוצלח ובסוף ניצחנו 4:0. היינו באמת יותר טובים מהם. הם כבר התחילו לריב אחד עם השני מרוב תסכול. כמובן שהיינו גאים מאוד להחזיר את ניר אליהו למפה. ניסינו לשכנע את עצמנו לא להפוך לשאננים על מנת שלא ניפול במשחקים הבאים, אבל כמו שעוד מעט תראו- זה לא עבד כל כך.

במחזור השני שיחקנו מול **שדי-חמד**, הבייבי של ק. קריזה. אמרנו לעצמנו שאנחנו חייבים לנצח אותם כדי לנקום על אותו עוול שנעשה לנו לפני כמעט 20 שנה. אבל תוכניות לחוד ומציאות לחוד. במשחק הזה חסרנו שחקני הגנה (א. כדורי- אז מה אם היה לך ניתוח?!, ע. רז- אז מה אם יש לך פחד קהל? ועוד אחרים), וגם מי שנשאר בהגנה (אני) לא היה משהו. באחת מהתקפות היריב בעטתי בחוזקה (בטעות, אני נשבע! ניסיתי לבעוט בכדור...) ברגל של השחקן התוקף מאחור. כמובן שההוא התעצבן וכמעט הרביץ לי. כנראה שהפחד מפני שידור חוזר של מחטף שדי-חמד משנות השמונים מילא אותי אימה. ידענו שלא שיחקנו טוב, אבל היינו יותר טובים מהם. אותו שופט מהמחזור הראשון שפט במשחק, ושוב הוא פסל לנו גול בדיוק כמו במשחק הראשון. הובלנו פעמיים אבל חילופים תמוהים בקבוצתנו של שחקנים שהיו בשוונג ושיחקו טוב (were on fire) פגעו לנו בקצב המשחק. שדי-חמד השוו פעמיים וכמו במשחקים הכי משביזים- הבקיעו שער ניצחון בדקה האחרונה של המשחק. השער הזה הובקע בשל טעות כפולה/ ביש מזל כפול בהגנה- הם בעטו כדור ארוך מההגנה שלהם לכיווני, הכדור קפץ לפני ועבר מעלי בגלל שלא התמקמתי טוב על מנת לעצור אותו. הכדור ביצע את אותו תעלול גם לנימרוד שהיה מאחורי והגיע לשחקן שדי חמד שהיה קרוב לשער. אני ונימרוד זינקנו כדי לעצור את הבעיטה אבל איכשהו הכדור השתחל וגם השוער לא עצר. אותה טעות פאטתית כפולה שלי ושל נימרוד מקורה כנראה בפגם גנטי שרץ אצלנו במשפחה. זה מה שקורה שנותנים לשניים עם אותו פ*ק לשחק באותו תפקיד. הפסדנו 3:2. האכזבה הייתה קשה והאווירה בחדר ההלבשה (באוטו של גולן בדרך חזרה לקיבוץ) הייתה מרה. חיפשנו שער לעזאזל, אבל לא היה לנו מאמן לפטר. קיווינו לפחות להפיק משהו טוב מההפסד- אולי באמת מעכשיו לא נהיה שאננים...

במחזור השלישי שיחקנו מול **שיכון דן**. במחזור הזה החליטו המארגנים לקצר כל מחצית לעשרים דקות (במקום 25 דקות כמו שהיה עד עכשיו). כנראה שהחברים בני הארבעים פלוס של ק. קריזה דרשו ממנו לקצר את המשחקים כדי שיוכלו לסיים אותם בלי אלונקה. למרות שתכננו לא להיות שאננים, זה לא הצליח. על המגרש עלתה קבוצה של פנסיונרים כרסתנים (בלי להעליב אף אחד) ואחד לא (שגם היה היחיד שהיה בעל כשרון). מה לעשות, זה גרם לחלקנו להקל ראש. גם במחזור הזה חסרנו שחקני הגנה (א. כדורי- מה יותר חשוב, לבנות קיר גבס או להיכנס להיכל התהילה של הכדורגל העולמי?! , ע. רז- אז מה אם יש לך פחד קהל #2? ועוד אחרים). השופט במשחק הזה שלח SMSes (מיסרונים) חצי מהזמן ובחצי השני דיבר עם אנשים מחוץ למגרש. עובדות אלו כמובן שהקשו עליו לתפקד כשופט. כאשר הוא כן התייחס למה שקורה במגרש, גילינו ששינו את החוקים בהשוואה למשחקים הראשונים. כל הדברים הללו גרמו לאוהדים השרופים שלנו

להשתולל ולשרוף כיסאות ביציעים. שיכון דן בנו לעצמם בונקר עבה באזור הרחבה שלהם וכל כדור שהגיע אליהם הם העיפו לשחקן היחיד שלהם שהיה למעלה (אותו בחור כחוש וכישרוני). אנחנו תקפנו ותקפנו, אך התקשינו מאוד לחדור את ההגנה הצפופה שלהם. לא עזר כמובן, שחטפנו גול עצמי מגוּחך במחצית הראשונה- נימרוד החזיר לשוער (ששמו המלא שמור במערכת) כדור חלש עם החזה, אפילו לא בעיטה, השוער התבלבל ואנו ראינו איך הכדור מתגלגל לו באיטיות אל תוך השער (הקטע המצולם נשלח לתוכנית "פספוסים"). מישהו אכל יותר מידי דשא. הצלחנו להשוות, אבל החטאנו בלי סוף. במחצית השנייה המצב התדרדר. למרות (ואולי בגלל) ששלטנו במגרש ללא עוררין, הם עקצו אותנו 3 פעמים (!) בהתקפות מתפרצות, כאשר רוב השחקנים שלנו שכחו לרדת להגנה. פתאום כבר היה 4:1 להם. קשה לתאר את הכלימה. הצלחנו לצמק בסוף ל- 2:4, אבל זה היה קצת מידי ומאוחר מידי כדברי הקלישאה. קיצור המשחק ב- 20% (מ- 50 דקות ל- 40 דקות) מנע מאיתנו את האופציה לחזור מהפיגור ההפסד הזה היה פשוט בזיון. לא הפסד כמו במחזור הקודם לקבוצה טובה- הפעם הפסדנו לעצמנו (לקרוא בטון דרמטי וקודר)..

רק במחזור הזה למדנו שסופית תהינה רק 7 קבוצות בטורניר, והליגה שתוכננה הצטמצמה למשחק אחד בין כל שתי קבוצות- סה"כ 6 משחקים לכל קבוצה, ואז 4 הקבוצות הטובות ביותר עלולות לחצי הגמר והמנצחות ביניהן עלולות לגמר. בשלב הזה היינו עם ניצחון אחד ושני הפסדים. המשמעות הייתה שעל מנת שנעלה לחצי הגמר, עלינו לנצח את כל שלושת המשחקים הבאים. למרות המצב העגום מצאנו כמה נקודות אור (המצאנו דברים כדי שנרגיש יותר טוב): מהשפל אליו הגענו אי אפשר עוד לרדת, וכן בזכות ההפסדים הללו הקבוצות היריבות יזלזלו בנו ואז נוכל לעלות אל חצי הגמר מהאשפתות תוך הפתעת היריבות.

במחזור הרביעי שיחקנו מול **אלישמע**. למי שלא מכיר את החברה' מאלישמע, רק נציין שבמחזור השני הם הלכו מכות עם שיכון דן במהלך המשחק ביניהם (אנחנו לא יודעים מי התחיל). קיבלנו את השופט משני המשחקים הראשונים (זה שפסל לנו 2 גולים חוקיים). הפעם הוא לא פסל לנו גולים, אבל הוא החליט לא לשרוק על עבירות במשחק והשתדל לא להסתכל על השחקנים. התנהגות זו זיכתה אותנו במבול של צעקות וקללות מצד האוהדים השרופים שלנו, שהעלו שאלות נוקבות בנוגע לעיסוקה של אימו ושקבעו נחרצות שהוא מאוד אוהב גזרים. במחזור הזה נראה היה שלמדנו את הלקח שלנו; שיחקנו בזירות ולא התפתינו לשלוח את כל השחקנים למעלה. גם במשחק הזה הרגשנו שאנו שולטים במשחק, אבל 10 דקות לסיום היה רק 1:1. פשוט לא הפסקנו להחמיץ. אבל בסוף הבקענו גול יתרון גואל שגרם לכל השחקנים שלנו לעלוץ ולרקוד. האוהדים שלנו התפוצצו ביציעים. חלק משחקני אלישמע איבדו את העשתונות והחלו לריב ביניהם. היינו צריכים לחכות כמה דקות עד אשר הם הפסיקו להתקוטט וחודש המשחק. הצלחנו להחזיק מעמד עד הסוף (לא התביישנו להרחיק כדורים לעזאזל) וזכינו בניצחון 1:2, שהמתיק את מחדל המחזור הקודם והשאיר לנו סיכוי לעלות לחצי הגמר. האמת שהיינו הכי מבסוטים מזה שהחברה' מאלישמע לא פירקו אותנו במכות אחרי שניצחנו אותם.

במחזור החמישי שיחקנו מול **ירחיב**. שוב הארגון החובבני הרים ראש, ולאחר שהגענו לאצטדיון בשדה חמד, נאלצנו לחכות שעה שלמה עד לתחילת המשחק. מה שכמובן הרדים אותנו והוציא לנו את הרוח מהמפרשים. מה גם שהמשמעות של זה הייתה שנאחר לארוחת ערב שישי. כמו כן, בהנהלה החליטו שוב לקצר את המחציות ועכשיו ל- 15 דקות בלבד! אבל פתאום החברה' מירחיב דרשו שהמשחק יהיה 20 דקות למחצית. השופט נענה לדרישתם (למה לא נענים לדרישות שלנו אף

פעם?!). למען ההגינות, השופט ששפט במשחק הזה, למעט ההחלטה השרירותית הנ"ל (ועוד שיגיגו בהמשך), היה הוגן, שלט במשחק ולקח אותו ברצינות- בניגוד לשאר השופטים. ידענו שאנחנו חייבים לנצח את המשחק. המשחק התחיל בגישושים הדדיים של שתי הקבוצות. לאחר זמן מה הבקענו שער ראשון. אבל זמן קצר לאחר מכן חטפנו שער עצמי. הפעם זה הייתי אני- שחקן ירחיבאי תקף מימין, ומסר מסירת רוחב למרכז הרחבה, אני ניסיתי לעצור את המסירה ואכן הצלחתי. אבל הכדור פגע בי ונכנס לשער... כך נחשף פגם גנטי נוסף אצלי ואצל נימרוד (להזכירכם, שער עצמי במשחק מול שיכון דן...). היות ואני אופטימיסט מושבע, גם כאן מצאתי נקודת אור- עכשיו מצאתי נושא למחקר בגנטיקה לתואר השני שלי! הירחיבאים עד מהרה הבקיעו גול נוסף ואנחנו הרגשנו את האליפות חומקת מבין אצבעותינו. אבל ממש לפני סיום המחצית, הצלחנו להשוות ל- 2: 2. את המחצית השנייה פתחנו בסערה תוך הרבה הקרבה והשקעה. לא עבר הרבה זמן והובלנו 2: 4. כבר ראינו את המשחק סגור. ביצענו חילופים שהשאירו אותנו בהגנה רעועה ושוב האופי הישראלי שלנו היה לנו לרועץ. חטפנו גול 5 דקות לסיום בשל שמירה רופפת בהגנה. השופט הוסיף עוד ועוד זמן. בשלב מסוים שאלנו אותו עוד כמה לסיום המשחק והוא אמר "4 דקות". אחרי 10 דקות (!) עוד שיחקנו. כנראה שגם הוא היה מכור ובעצם לא היה ראוי לשבחים שכתבתי מקודם. בדקה האחרונה (שבעצם הייתה 6 דקות אחרי סיום הזמן החוקי) הירחיבאים הבקיעו גול משווה שוב בשל הגנה רופפת. (כבר הזכרתי את העובדה שחסרו לנו שחקני הגנה טבעיים?) המשחק הסתיים בתיקו 4: 4... איכס. עכשיו העפלה לחצי הגמר לא הייתה תלויה רק בנו. היה עלינו לנצח במחזור האחרון ולקוות שהקבוצות האחרות לא יעשו תוצאות טובות.

במחזור השישי והאחרון שיחקנו נגד נירית. קבוצה חביבה וסימפטית, מזכירים אותנו. באו ליהנות ולא לריב. פה שפט אותנו אותו שופט מהמחזור הקודם, שהפעם החליט שכל מחצית כן תהיה 15 דקות. מה נסגר? המשחק היה נחמד יותר מכל האחרים. כמעט ולא היו עבירות או תקריות. הובלנו תוך 10 דקות 0: 1, אבל לאחר זמן קצר חטפנו שער משווה. במחצית השנייה הצלחנו לעלות ליתרון נוסף. בתקרית השלילית היחידה במשחק, שחקן יריב הכשיל את אחד מהשחקנים שלנו, והאחרון נפל על שחקן יריב שני. אותו שחקן יריב שני ביכה על כך שהשחקן שלנו דחף אותו (תוך כדי נפילה). השחקן שלנו חמום המוח, שכבר ראה את האליפות נמוגה, קם עליו להרגו תוך הפגנת עצבים רבים. היינו צריכים להפריד ביניהם עם זרנוק מים קרים. למרבה הפליאה, הצלחנו הפעם לשמור על היתרון עד הסוף, וניצחנו 1: 2.

לסיכום, ניצחנו 3 משחקים, תיקו אחד ושני הפסדים.

מיד שנגמר המשחק אצנו אל ההנהלה כדי לבדוק מה עשו הקבוצות האחרות והאם עלינו לחצי הגמר או הודחנו. ק. קריזה חישב את הנקודות ולזעמנו הרב אמר שיש לנו רק 2 ניצחונות. הוא לא החשיב את הניצחון הראשון שלנו על כפר מע"ש בגלל ששתי הקבוצות שלהם התאחדו לאחת. איזו חוצפה. הבנאדם פשוט שונא את ניר-אליהו (לא מספיק שמועצה מתעמרת בנו בסיפור של הכביש העוקף של הקיבוץ?). לאחר שאיימנו עליו בנזק פיזי הוא ניאות להוסיף לנו ניצחון. אבל אבוי, שיכון דן (כן כן, אותם פנסיונרים שלא נתנו להם מספיק כבוד), עקפו אותנו בטבלה בהפרש שערים בזכות ניצחון 1: 13 (!) על אלישמע. לא היה כל ספק שהמשחק הזה היה מכור, וכל הטורניר הזה נערך על מנת למנוע מניר-אליהו מלעלות לגמר! אפילו לא עזר שניסינו לשחד את ההנהלה בכסף ובשוקולדים של מ. ברנר.

חזרנו לקיבוץ עם הזנב בין הרגליים, נשבעים לחזור בפעם הבאה עם פחות נאיביות, יותר כיסוחים ומעודדות בלבוש מינימאלי (אם לא ננצח- לפחות שנהנה).
 האמת שחשבתי שתהיינה עוד כתבה על המשך הטורניר בעלון הבא (דור כל הזמן מנגיס שאכתוב משהו לעלון), אבל המציאות נושכת ואנחנו לא נהיה בחצי גמר ובגמר...
 למרות כל ההתבכיינות שלי על הארגון, השיפוט וכו', חובה עלי לציין שלמרות הכל, הטורניר הזה נחמד מאוד והכניס עניין בחיים של עשרת האנשים בקיבוץ שמודעים לקיומו של הטורניר הזה. אי אפשר לסיים בלי תודה רבה לכל מי שהגיע לשחק במחזורים השונים: סער ובר, מרסיאל בוחסירה (מזל טוב להולדת האלה!), ארז שלמון, אמיר שיקלי, אלעד קורדובה, נימרוד מדר, עמיחי קורדובה, רונן ויין, רועי קורדובה (כמה קורדובאים!), גולן ברק, יניב שיקלי, אלון אברהמי ואני. כמו כן, תודה לקהל האוהדים השרופים העצום שלנו שהגיע כל מחזור לעודד אותנו (ולקלל את השופטים).

דניאל

**הפועל ניר אליהו בכדורגל באליפות המועצה
 (הפעם הראשונה והאחרונה שתמונה ו/או כתבה הקשורים לכדורגל יופיעו בעלון)**

חום יולי אוגוסט...

החופש הגדול מגיע לסופו. חודשיים עמוסים וגדושים, בלי רגע דל. השנה, לראשונה מזה שישה חופשים גדולים, אני צופה מהצד, מלווה.

סיימתי לעבוד בנעורים לפני 9 חודשים, עם לידתו של יובל. ארבע שנים וקצת של עבודה אינטנסיבית, לא תמיד קלה, אבל מאוד מתגמלת ומספקת. זו היתה התנסות חדשה עבורי- עבודה עם בני נוער, שלא תמיד עושים את החיים קלים... שהולכים עד הקצה (וקצת מעבר לו...), שבוחנים את הגבולות שוב ושוב, ששואלים שאלות שלא תמיד יש עליהן תשובות פשוטות. אתגר יומיומי אמיתי.

באפריל השנה התבקשתי להקדים ולקחת את תפקיד הריכוז של א' ו' יחד עם עדי בורץ, ולהחליף את ליאת לוינסון, שביקשה לסיים לאחר 7 שנים בתפקיד. צוות היה, מסגרת מסודרת היתה, וחשבתי לעצמי שהדבר לא ידרוש ממני יותר מדי- כשאני בחופשת לידה מורחבת.

אז זהו, שחשבתי... תוך שבועיים נאלצנו להתחיל לחפש מחליף לנטלי, שעבדה בכחל, וגם נרי, בעורבני, ביקש לסיים ולהתמקד בעיסוקו האמיתי- המוזיקה. חודשיים לפני החופש הגדול ואנחנו בלי צוות. איזה לחץ!! למה לעזאזל הסכמתי לקחת את התפקיד הזה!! מה עושים??...

מאיה נכנסה לכחל ביוני, ומהר מאוד הבנו שזו היתה החלטה מצויינת. נרי המשיך לעבוד בעורבני עד אמצע יוני, תכנן וארגן את החופש, ובינתיים הצלחנו לגייס את נופר וינטר לעבודה, ולשחרר אותו לעיסוקיו. שני מדריכים צעירים ומקסימים – נועה ויהונתן- הצטרפו לצוות, וגם הדר ומאיה מנקר התגייסו, וב-1 ביולי נשמנו לרווחה ופתחנו את החופש הגדול בתופים ובמחולות... לקבוצה שלנו, 35 ילדים (ילדי הקיבוץ + ילדי חוץ ששייכים למערכת החינוך שלנו כל השנה), הצטרפו 18 ילדים חדשים, רובם כבר ותיקים ומצטרפים כל קיץ לחודש או חודשיים של פעילות.

לא אוכל לפרט את כל מה שעבר על הילדים בחודשיים האלה, רק מקבץ קטן :

חוגי אמנות, כדורגל, דרמה ותיפוף, ימים הפוכים, משחק כדורגל נגד קבוצה מחדרה (7:0 לנו!), יום מעשים טובים, קייטנה בבית זרע, שוק יצירה ואוכל (במהלכו נאספו כ-1500 ₪ שייתרמו, לפי החלטת הילדים, למחלקת הילדים בבי"ח מאיר), משחקים, תחרויות, והרבה שעות בריכה.

המחנה בחורשה היה בנושא קִיבוץ. מי שלא עלה לפגישה עם יואל המזכיר, או לא נכח באסיפות הבוקר- הפסיד. בני ובנות הנעורים, כמו כל שנה, הרימו מחנה למופת, בניצוחן של עדי וטליה, עם תכנית עשירה ומהנה. הילדים היו מלאי התלהבות, שרו ורקדו, התחרו ושיחקו, ולקינחו- איך אפשר בלי... א"ש לילה שלא היה מבייש את יחידת דובדבן... כל הכבוד והמשיכו כך! "קומנדו י"א" (שהחלו דרכם כקומנדו ט') יסיימו בקיץ הבא י"ב וכולנו מקווים שבמחנה השנה כבר סומנו יורשים ראויים...

בסוף החופש נפרדנו מילדי כיתה ו'- ליאור מדר, גבע קציר ושיר גת, שעלו לכיתה ז' ועברו לבית נקר.

לכיתה א' עלו השנה אורן ביוקוראל, עדן ביוקוראל, איתי רגב, עומר מדר ושחר מסילתי. עם תחילת שנה"ל תשס"ח יקחו את תפקיד ההדרכה בבית כחל- עורבני מדריכים חדשים, דותן ועמרית, שמגיעים אלינו מעבודה בקיבוץ להב. בהצלחה!

לסיום- שתהיה שנה טובה, שנה של הנאה, סיפוק והמון חיוכים, ושתעבור בקלות ובמהירות!

שיר

הבה נגלילה

הרבה מפעילויות המועצה האזורית אנו מחמיצים מסיבות שונות וחבל. הפעם נענינו למודעה על טיול שאורגן ע"י העמותה לחבר הוותיק במועצה, - טיול של ארבעה ימים לגליל.

כך הצטרפנו: יונה פלג, לולה ועמיקם רגב. (לגמלאי) וותיקי המועצה מקיבוצים ומושבים (הרוב), נסענו ב- 2 אוטובוסים מלווים במדריך ואחראית לכל אוטובוס להיכרות עם הגליל. בסיסנו בשלושת הלילות היה מלון "קיסר" בטבריה, - מלון ברמה של 5 כוכבים. חצי פנסיון, חדרים מאובזרים, בריכה חיצונית ובפנימית מים מחמת גדר, חדר-כושר, בידור כל ערב: ריקודים, שירה, משחקים והופעה של להקת המלון. חדר האכילה היה מעל ומעבר –האוכל היה טעים, מגוון, בשפע מאכלים, ועוגות. במהלך ימי הטיול ביקרנו: **בשדה אליהו** קיבוץ העוסק בהדברה ולוחמה ביולוגית. הצצנו לנהריים ליד גשר הישנה, משם לראש- פינה, ולקצרין, היינו בכנסית הלחם והדגים בטבחה, בית הקברות בתל-חי עם האריה השואג והאנדרטה החדשה ל- 12 לוחמי הצנחנים שנפלו במלחמת לבנון השנייה, צפינו ב"עופוריה" שבשמורת-החולה בסרטון על נדידת הציפורים. אצל עבדללה חרש הנחושת מעלבון, שלבד לימד את עצמו לנגן על כינור שמענו ועל עבודת הנחושת, ונגינתו בכינור, ומעקב אחר המוביל הארצי בדרך הביתה. בכלל כל מקום המכבד את עצמו הראה לנו סרטון: עם זה בהדברה בשדה-אליהו או "קסם הגולן" בקצרין, בתל-חי, בראש פנה ועוד. לאחר מנוחה קלה יצאנו כל יום אחה"צ: פעם להר ברניקי שמעל מרחצאות חמי טבריה, בדרך עפר מפותלת עם נוף מדהים על כל הכנרת. או מפעל השוקלד של "גליתא" בדגניה-ב'. ושיט על הכנרת לאחר ביקור בחנות ליהלומים. הגענו למקומות שבדרך אחרת לא היינו זוכים להגיע אליהם.

ראוי לציין את **גבי** הנהג על קור רוחו, על הענות לכל הבקשות לסטות מדרך המלך ולהוביל **כמלך**. זכינו למדריך כמו **אריה מפ"ת**, שהיה מעולה, שהעשיר אותנו בידעיותו ובהסברים במהלך הנסיעה באתרים השונים, שהקנו לנו התמצאות וענין. היינו שמחים לפגוש את אריה בטיולים הבאים של המועצה. במשך ארבעת ימי הטיול הכרנו מוותיקי המועצה, אנשים נחמדים ועלזים שיחד איתם טילנו שידעו לעשות שמח, להעביר את זמן הנסיעה בהנאה ובצחוק. כמו-כן נפגשנו בבית המלון עם גמלאים ממשטרת-אילת, נופשים מבנק הפועלים, ועוד... ימי הטיול נוצלו לטיול, לידע, להנאה והיו כאלה שטענו שלא נותרה להם שהות וזמן לערוך קניות בטבריה.

רצינו בדרך זו לעניין חברים נוספים להשתתף בפעילויות המועצה.
לומר תודה: לשוש רוזן ויפה מחגור ממדור הרווחה, ולעמותה לחבר הוותיק במועצה.
על טיול מהנה וחוויתי. יונה פלג, לולה ועמיקם רגב מניר-אליהו.

אני באופן אישי חגגתי את יום הולדתי.

פגשתי בערב הראשון את בני הצעיר מעין ויחד ביקרנו במלון הסקוטי המחודש, בו נולדתי לפי 64 שנים כילידת העמק.

לאחר מכן טילנו ועשיתי לי סדר בטבריה אשר אני הכרתי ושהיא השתנתה במרוצת השנים בהם לא ביקרתי בה. על הר בריניקי שמעתי אך זאת היתה הפעם הראשונה בה הגעתי למקום זה. באחד הימים פגשתי, עוזבת מקיבוץ אפיקים שהתארחה במלון כמונו, ודיברנו על העמק אותו הכרנו.

לפני שלש שנים הגעתי עם בני לדורות" שבכפר-מעש ומצאנו בית חם עם הרבה חברים ומכרים, את זאב אורנישטיין הכרתי מהצד ולא דיברתי איתו יותר מדי, יום אחד נסענו לטיול לגליל במסגרת דורות ובין היתר הגענו לחקוק. אמרתי לבני ולמען האמת קצת בזלזול מה יש לעשות בחקוק ולאחר הביקור שם הסתכלתי על המקום בצורה אחרת לגמרי. סיפרתי לזאב בטיול לגליל שעשינו יחד, שאני מכירה את חקוק מהנסיעה באוטו הישן של הבנות של מסדה שנוסעים עם אבא בשבת להביא חוטרים מחקוק וגינוסר למטע חדש.

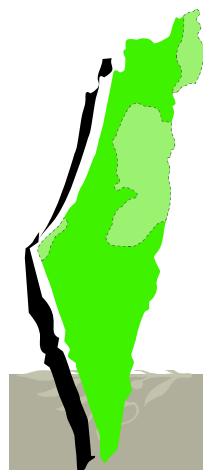
וזאב צוחק, אני אומרת לו אבי עבד עם דניאל זיו מראשוני ענף הבנות בעמק-הירדן, זאב צוחק יותר, ואז שאלתי האם הכרתה את אבי דב דונדושנסקי.

זאב צוחק ואומר לי – אכן הכרתי את אביך,

אני עשיתי לי חגיגה מתמשכת של יום הולדת מלאת חוויות ונוסטלגיה.

יונה פלג

מזל טוב

חידוניר

פתרונות ניתן לשלוח לאי-מייל BANIR@NIREL.ORG.IL או להכניס לתא דואר מספר 99.

לא תמיד קל לראות את ההבדלים אחרי השינוי - אבל יש.
 כאן בתמונה קיבוצניק טיפוסי יוצא לטיול ביער לפני ואחרי השינוי.
 כדי לזכות בפרס הגדול יש למצוא 8 הבדלים !

הפתרון של החידות מהעלון הקודם :

1) א. 30 שניות

ב. 20 מדרגות

2) יש כמה וכמה דרכים, הנה אחת מהן : $1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 + 9 = 99$

בניגוד לפעם שעברה, הפעם יש לנו פותרים! גם עמית ודיויד שר וגם יובל ועמרי רז פתרו את שתי החידות במלואן ואילו אייל רוני פתר רק את החידה השניה, אז התחרות היא בין משפחת שר למשפחת רז, אבל מכיוון שההשתתפות בחידון אסורה על העורכים הזוכים הם עמית ודיויד שר!

רפי בורץ

הפינה של חוה

בערב שבת האחרון התקיים ערב שאנטי בבריכה. ההשתתפות אמנם היתה מועטה, אך כל מי שהשתתף ובא, כך שמעתי וגם נאמר לי, מאוד נהנה. ומה כל זה קשור לשינוי? הכל קשור, כאמור!

כל המעסים למיניהם עבדו ברצון ובהתנדבות, חינם אין כסף, וכך גם כל מי שעזר להרכיב את המוזיקה, הכיבוד וכדומה.

ישנה אי ודאות לגבי תוצאות ההצבעה. בכל מקרה אני מאוד מאוד מקווה שגם אם השינוי יתקבל (וידועה לכל דעתי על כך) תמשיך רוח ההתנדבות להתקיים. יאמרו עלי שאני תמימה ויש בכך מן האמת, אך יותר מתמימה אני רוצה לראות את החיוב שבחיי הקהילה ומקווה מאוד שאפשר יהיה להודות עוד הרבה שנים לאנשים התורמים ממרצם וכישרונם למען הקהילה שנקראת הקיבוץ.

ובכן, תודות לכל המשתתפים: לגיא לב ארי, לבני ירושלמי, אברהם קאליפה ובמיוחד תודה לשוש נסל שאירגנה לנו זוג מטפלים מעולים. תודה לבעלי המקצוע ותודה למי שעזר לי "לחסל" את האירוע, הקטע הקשה תמיד בכל אירוע.

שנה טובה, שנת תרומה לקהילה.

חוה.

ילידי החודש

אוגוסט

ליאון דולב, 29
נטלי ביוקוראל, 29
אביב קולקובסקי, 28
קרן ויין, 28
דור הורביץ, 27
אבישי רוזנבלום, 27
עידו שקד, 22
נופר וינטר, 21

דרור ירושלמי, 18
דן קובלסקי, 17
שירז לביא, 10
תבל קציר, 10
לירון שר, 2

גניה כנורי, 81
הניה שוורץ, 75
מיקי שוורץ, 75
רמי צדפי, 72
מזל אהרון, 68

איז'ו רוזנבלום, 59
האוורד הורביץ, 57
דינה פיינבלט, 51
אריק רוסו, 49

ליזה בוחסירה, 38
אלי ביוקוראל, 37

מערכת בניר מאחלת המון מזל טוב לליזה ומרסיאל על הולדת הבת, אלה אחות לגרי וזואי.

(ליזה, הפעם ויתרנו לך על הטור החודשי אבל מהפעם הבאה אין תירוצים...)

תפילה

"אלי היקר, למדני להתחיל מחדש -
לחדש עצמי יחד עם הבריאה,
כפי שבורא אתה כל יום מחדש.
הראיני כיצד להשתחרר מאילוצי הרגליי,
מכבלי חוסר בטחוני, ומאזיקי חרדותיי המופרכות.

למדני, אלי היקר, להתחיל מחדש -
לשבור את דפוסי האתמול;
לא לומר איני יכול - כשיכול אני;
לא לומר אינני - כאשר הנני;
לא לומר שתקוע אנוכי - בשעה שחופשי אני לחלוטין."

מספר "הנשק העדין" -

מבוסס על תורתו של רבי נחמן מברסלב